

NOVÉ LITERÁRNÍ VIBRACE

PONDĚLÍ 3. 7. 2006

ČÍSLO 2

Vážení přátelé literatury!

Vězte, že naše zásoby kvalitních příspěvků se značně tenčí, a pokud nám nepomůžete je alespoň částečně doplnit, vystavujete se nebezpečí, že jednoho krásného rána vyjde Splav! bez přílohy, či dokonce, že v Literární příloze budou otištěny juvenilie členů redakce. . .

Prodejná růže

Anita Gregorová (1987)

Priviň mě k srdci na chvíli
a řekni: „Mám tě rád.“
Pak budeš moci vlastní krev
s mou barvou porovnat.

Měsíc ti z lesklých provázků
ten přelud usoukal.
Nelíbej růže, za lásku
ti nabízejí žal.

Nájemník

Anita Gregorová (1987)

Vrátila jsem se z daleké cesty
a na zápraží
sedělo mi slunce.

Už trochu od červánků,
jen na rohožce vymazalo stíny.

Zatvářilo se provinile:
„Vracíš se tak záhy. . . “

A zmizelo dřív, než jsem se vůbec stačila podívat.

Děšť

Hana Šustková (1990)

Po vodě kráčí
Hladinu rozorává
Ale nerozmáčí

Z cyklu Studna, v níž luna spí

Pavla Pulcová (1975)

ŽENAŽENAŽENAŽENAŽENAŽENAŽENA

„Za věčným ženstvím jsme nesení výš.“

Johann Wolfgang von Goethe

schoulená

jeskyně – krápníků sad

sem přichází si muži natrhat

zázraky

jež rostou každým dnem

jak svíce – stalagmit

co nedohoří

v pestrých vrstvách radostí a hoří

mateřské mléko – kapka za kapkou

tiší Času hlad

na povrch říčka vláčně vyvěrá

ze dna se rýžuje důvěra

netopýří let měkce rozhrne sametovou tmou

nese se ženský smích – ozvěna

NAŽENAŽENAŽENAŽENAŽENAŽENAŽE

*„Ženy se přetělují do svých dětí.
Vlastní sny v nich zvolna usínají.“*

Vladimír Brandejs

Pravoúhlé šilenství stěn

a blízko okna zlatá klec bez zpěvu

to slunce přes rolety kreslí

Na ostrůvku Lásky zastavil se Čas

Spinkej, můj broučku!

Zvonkohra smíchu

tichý hlas

okno dokořán

hedvábný závěs unáší vánek

je dusno k zalnutí

Vy spoutaný pane Času, věrně stočený u paty postýlky!

Vy můry obav, kroužící kolem Světla!

Vy těžká víčka probdělých nocí!

Vy nedospalky ploužících se dnů!

Jen v noci zdá se tma být těžší hmoty světa

To lišají Touhy na sklo duše

křídly bijí

ŽENAŽENAŽENAŽENAŽENAŽENAŽENA

naškrobená hladina

krajkové spodničky v rytmu kankánu

úběl plachty na obzoru

šeptá si s křídly ptáků po ránu

moře je žena otevřená – korálové ryby jí vyplouvají
z úst

podpaží a lůna

je slaná

aby na pláč bylo

zrnko písku v perle jako zázrakem se proměnilo

v lastuře Botticelliho Venuše z pěn zrozená

NAŽENAŽENAŽENAŽENAŽENAŽENAŽE

Po kameni

Martina Chládková (1984)

Dráty nebyly nikdy

tak vysoko.

Dělím se s tebou o vlaštovky –

po pírkou,

po křídle,

po kameni.

„Podívej, jak padá!“

Soumrak ostrouhals

až ke kuropění. . .

A já tobě po pírkou,

ty mně po kameni. . .

Vážení diváci

Marie Zelbová (1977)

Po zprávách o útociích teroristů

dopravních nehodách

sněhové kalamitě

a reportáži z parlamentu

tu pro vás máme

ještě jednu dobrou zprávu na závěr

dnes v 8 hodin ráno

se v zoologické zahradě ve Dvoře Králové

narodil krtek

Jogurt

Iva Růžicková

Skleněná nádoba se závitem, hliníkové víčko ještě stále hermeticky uzavírá obsah, stojí na kraji stolu, kam se k ní přibližuje ruka, jejíž čtyři růžové prsty se přitisknou k chladivému povrchu na jednom boku, zatímco pátý, palec, na opačné straně ledabyly roztírá ulpělé kapičky vody. Sklenice se sebejistým pohybem dlaně dává do pohybu a na konci stolu se zastaví. Při otevírání víko trochu lupne, ztratí vypouklost a z vnitřku vystříkne několik krupiček na tvář. Kdyby se viděla! Tři čtyři bílé hroudičky o průměru menším špendlíkové hlavičky se zachytily na vlasech, i když si otřela bradu – fuj! – rukávem županu. Obsah láká; úplně zasvítil! Lžička takové střední velikosti do jogurtu zajela až příliš snadno. První sousto

bylo docela malé, hmota díky ztuhlé smetaně s jemně pórovitým povrchem držela tvar, ale rozpouštěno v nashromážděných slinách bylo nejdéle, až když si patro zvyklo na dráždivou kyselost, která se v ústech rozprostřela. Do úst pak putovaly tři další lžičky velmi rychle za sebou, vnitřní strany tváří až trnuly, rty se tiskly k sobě a k zubům, pak se vtáhly dovnitř a očistily se, aby byly znovu potřísněny a zaplaveny dalším bílým soustem, zuby bílé, ústa bílá, lžička bílá, tváře vtažené, v koutcích trochu ulpělo, oči se pravidelně přimhujují; při vysávání potřísněného místa na límcí županu se do chuti přimísila jemná slanost látky. Jogurtu kvapem ubývalo, kov přidušeně cinkal o sklo a brzy byla sklenice prázdná. V ústech po té příjemně agresivní kyselosti vyvstaly na sliznici takové jakoby hroudičky nebo výstupky.

Večer do té sklenice od jogurtu někdo hodil nedokouřenou cigaretu a trochu to syкло, protože na dně nepatrně zbylo.

Niva

Iva Růžičková

Ach nivo, nivo, tak plesnivá, tak sladká, tak slaná, báseň na jazyku, o níž je lépe pomlčet, protože sama mluví, jen. . . ty zelené skvrnky, vsazené do běli, zářivé a čisté. . . už jen Tvé jméno voní. . .

Párky

Iva Růžičková

Párky vždy dáváte vařit do studené vody.

Maso prostě nevydrželo ten šok a pádem do vroucí vody párky rázem jeden po druhém popukaly, jako by se domluvily předem. Krásné aerodynamické zahnuté tvary jsou tytam, místo toho podélně rozervané maso obrácené naruby, necudně rozcapené, což zvlášť vyniká na světle při okapávání, to není ladné drnění o okraj kastrolku, zahaleného v páře, ta hrůza stříká všude kolem drahoceňný tuk a nabodnuta vidličkou tříští se ještě víc, takže pověstné křupání párku mezi zuby je mně tímto odepřeno, navíc mastná šťávička, co se srká a mísí s rozkousaným chlebem, se rozlila, vyplývala, hanebně vytekla naráz do vody, kde vytvořila malebná oka a ta voní. Voda ještě slabě hučí a vydává chrochtavý zvuk, kocour-lovec zbystril a hrdě přechází kolem, předstíraje nezájem. Na talíř s modrým potiskem bimly žalostné párky, ještě víc se prohnuly, jako by se protahovaly, jak otevřené ryby těsně po vyjmutí páteře, přičemž ani rýhami vykreslená svalovina nechybí, stromovitě se pnoucí od středu pomyslných párčích zad, jen hlavu a ocas už to nemá a místo skelného suchého oka okrový kakanec francouzské hořčice blyští se na bělostném porcelánu, jenže ta činí chuť masa nakyslou, takže se to zdá být zkažené. Pastva spíše pro zrak, pokrm vhodný pro estéta drsnějšího kalibru, vidíme, jak slabost střívka kouzlí, když je maso příliš křehké, než aby mohlo vydržet ten šok. – Je zřejmé, kdo je tím estétem.